

en anden end den virkelige Leder for at være ansvarshavende. Jeg skal henholde mig til, hvad jeg før sagde, at man ikke kan vide, hvad vedkommende Autoriteter ville forstaa ved virkelige Ledere, og derfor kan man aldeles usforvarende blive idømt Mulktter saa høje, at man tidligere for kriminelle Forbrydelser ikke har foreskrevet dem saa høje. Det forekommer mig, at et saadant Mulkt-system er i høj Grad tendentiøst, det synes, som om Formaalet hermed er at umuliggøre Bladforetagender, som ere Regeringen ubehagelige. Jeg antager ikke, at der i det hele taget er Brug for Bestemmelser af denne Art. Jeg antager at de Straffebestemmelser, vi have i Presseloven med Hensyn til at ramme Presseforseelser, have et saa vidt Spillerum, at Pressefriheden allerede derigennem er i meget høj Grad indskrænket. Jeg skal saaledes nævne, hvorledes man paa Grundlag af de tidligere Straffebestemmelser kan nedlægge Forbud mod Offentliggørelse i Bladene af næsten, hvad man vil. Jeg siger: Næsten hvad man vil, thi det er ganske forbauende, naar man ser de Forbud, der faktisk ere udstedte. Under Henvisning til Krænkelser af Privatlivets Fred kan en Mand henføre næsten, hvad han ønsker. Jeg har hele Tiden antaget, at naar en Mand, der stod i en Fabriksvirksomhed, havde et større Antal Arbejdere under sig, saa var det ikke hans Privatliv, det her drejede sig om, men ikke des mindre er det slaaet fast, at det er Privatlivet. Man maa ikke røre ved Forholdet mellem en Arbejdsgiver og hans Arbejdere, thi det er at krænke Privatlivets Fred. De ville kunne forstaa, at disse Arbejdere ere aldeles udelukkede fra at fortælle noget om, hvorledes de blive behandlede, de ere komne ind under et System, som ikke er langt borte fra Slaveri. De ere nødte til at finde sig i det, hvorledes de end blive behandlede, de tør ikke fortælle Offentligheden, hvorledes de blive behandlede. Man har haft Etsempel paa, at der er udstedt et Forbud, som saa er gaaet ud af Kraft, fordi den Sag, som det omhandlede, er gaaet ud af Verden, og saa har den Mand, der har nedlagt Forbudet, Maret efter faaet en anden Sag i Anledning af noget, som slet ikke vedrørte den foregaaende. Saa har man naturligtvis tænkt, at dette Forbud rammer ikke den Sag, man har troet at kunne omtale Sagen offentlig, men saa har Fogden mødt og har erklæret, at det var en Overtrædelse af det Forbud, som en Gang var nedlagt, thi denne Mand, der har nedlagt Forbudet, maa overhovedet ikke omtales i Pressen, han er bleven en hellig og ukrænkelig Person, som man ikke tør røre det allermindste ved. Jeg skal

tillige nævne, at Forbudsvoesenet er udstrakt saa vidt, at man kan nedlægge Fodgedforbud imod, at en vis bestemt Arbejdsgivers Arbejdere indvarsles til Møde. Jeg tror at kunne sige, at her foreligger foruden et Indgreb i Pressefriheden tilliget Indgreb i Forsamlingsfriheden, thi naar man ikke tør indvarsle visse Arbejdsgiveres Arbejdere til Møde, er det dog noget nær det samme som, at det er forbudt disse Folk at holde Møde. Jeg kunde ogsaa anføre det som Etsempel, at Arbejdsgivere have kunnet iværksætte en lock-out overfor Arbejderne, men at man har forbudt Arbejderne i deres egen Presse at omtale en saadan lock-out. Det forekommer mig at være noget ganske storartet, at noget saadant kan passere, og at de nuværende Pressebestemmelser hjemle en saadan Censur overfor, hvad der maa offentliggøres i saadanne Sager, naar vedkommende, der har dem, ikke ønsker, de skulle omtales. Jeg skal ogsaa nævne, at den Smedkerstrejfe, der for Tiden finder Sted her i Byen, er et offentlige Diskussionsemne i alle Blade, men i Arbejdernes Blad har visse Medlemmer, der selv ere Skyld i Nedlæggelsen, forbudt Omtale af Strejken. Naar Sagen er et almindeligt Diskussionsemne i Pressen, forekommer det mig dog at være et stærkt Stykke, at det skal forbydes et enkelt Blad at omtale det. Det er endogaa kommet saa vidt, at Folk, der slet ikke tidligere have været omtalte, nedlægge Forbud. De Arbejdsgivere eller Folk, der tro, at nu vil der maaske i de nærmeste Dage finde en Omtale Sted, der vedrører dem, gaa til Fogden og sige: Vil De forbyde, at jeg omtales i det og det Blad — altsaa forinden han bliver omtalt. Det er ny Censur, man indfører her, og naar man er saa langt nede paa Stigen, at man under en eller anden Form har Censur, tror jeg ikke, der er Grund til at indføre nye Regler, nye Indskrænkninger. Med Hensyn til Anonymiteten er man heller ikke overmaade godt stillet for Djeblikket. Det har viist sig, at under de nuværende Straffebestemmelser kan man ved at anføre, at man forlanger Vidneførsel, gennem denne Vidneførsel tvinge Udgiveren af et Blad til at meddele, hvem der er Forfatter til dette eller hint i Bladet, og hvem der er Meddeleler af dette eller hint. Her er der altsaa slet et Indgreb i Anonymiteten paa Grundlag af de tidligere Straffebestemmelser, og jeg tror, det er mere end vidtgaende nok, saa der ikke behøves nye Straffebestemmelser. Jeg skal endvidere anføre, at efter de tidligere Straffebestemmelser kan man, naar en Redaktør vil appellere en Dom, ved hvilken han er dømt, paalægge ham Retsejtsfæng,